

vnesena znovu. Žalovaná odpovídá za ztrátu zavazadla, neboť se nezprostita odpovědnosti způsobem v § 970 obč. z. uvedeným, t. j. nedokázala, že škoda nebyla zaviněna ani jí samou, ani nikým z jejích lidí, ani že nebyla způsobena cizími osobami, jež do domu přicházejí a z něho odcházejí.

Čís. 16090.

K vydržení služebnosti stačí vůle vykonávati obsah práva služebnosti vlastním jménem. Nezáleží na tom, domníval-li se držitel práva služebnosti, že služebný pozemek jest jeho vlastnictví.

(Rozh. ze dne 11. května 1937, Rv I 1796/35.)

Srv. rozh. č. 478 Sb. n. s.

Žalobci byli vlastníky pozemkových parcel č. kat. 1335 a 1336 role, zapsaných ve vlož. č. 129 pozemkové knihy pro katastrální území M. Vlastnictví to nabyli na základě trhově smlouvy sjednané s Antonii Š. dne 13. května 1922. Řečené pozemky patřily původně roku 1873 manželům Františku a Antonii Š. a od 27. prosince 1886 pak jen Antonii Š. samé. Za sporu pozemky ty prodali. Žalovaným náleží vlastnický pozemek č. kat. 1295/1 v M. Jak žalobci, tak jejich předchůdci byli v domnění, že část pozemku parcely č. kat. 1295/1 v M. jest součástí jich vlastní pozemkové parcely č. kat. 1335 nebo 1336 v M., tvrdíce, že vykonávali oni a jich předchůdkyně právo služebnosti jízdy po dobu delší než 30 let a že jim žalovaní brání ve výkonu řečené služebnosti, a domáhají se proto na žalovaných uznání a trpění výkonu práva služebnosti přes uvedený pozemek patřící žalovaným. Žalobkyni bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání spatřuje nesprávné právní posouzení věci v tom, že odvolací soud uznal za vydržení práva služebnosti jízdy a chůze přes pozemek parc. č. 1295/1 v M. přesto, že na straně žalujících a jich právních předchůdců scházela vůle nesoucí se k držení práva služebnosti, ani byli v domnění, že chodí a jezdí po pozemku vlastním. Správně sice uvádí odvolací soud ve svém rozsudku, že žalovaní před prvním soudem netvrdili, že žalobci neměli vůli držitelskou nesoucí se k výkonu držby práva služebnosti, avšak první soud na základě výpovědi žalobců zjistil, že jak žalobci, tak i jejich právní předchůdkyně Antonie Š. byli v domnění, že sporná travnatá cesta je součástí parc. č. 1335 nebo 1336, tedy pozemků, k nimž jim příslušelo právo vlastnické. To zjištění nebylo v odvolacím řízení napadeno a proto jest z něho dovolacímu soudu vycházeti. Podle toho by se vůle žalobců a jejich právní předchůdkyně skutečně nenesla k výkonu držby práva služebnosti, nýbrž k výkonu držby věci samé. Než to není na závadu vydržení práva slu-

žebnosti, ježto lze vydržeti služebnost i na pozemku domněle vlastním, neboť k vydržení služebnosti chůze a jízdy stačila vůle vykonávati obsah řečeného práva vlastním jménem, aniž byly držitelům jasné právní poměry sporných ploch (§ 312 obč. zák.). I když by tedy část pozemku parc. č. 1295/1, kde žalobci chodili a jezdili, byla jimi a jejich předchůdkyní, ať již z jakéhokoliv důvodu považována za jejich vlastnictví, nabyli vydržením aspoň práva sporné služebnosti, když se ukázalo, že ona sporná část pozemku jest vlastnictvím žalovaných (§§ 480, 1460, 1470 obč. zák., viz též rozh. č. 478 Sb. n. s.). Není proto dovolání odůvodněno.

Čís. 16091.

Význam změn v zástupčím oprávnění veřejných společníků, jež nebyly zapsány do rejstříku.

Nezapsáním změn nastalých u veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku není jim odňata právní platnost.

Nastala-li změna v osobách společníků a v jejich právu zástupčím, musí veřejnou obchodní společnost vůči osobě, jíž je skutečný stav ve složení společnosti znám, zastupovati skuteční společníci, třebaže nebyli do rejstříku zapsáni, a musí také podepsati plnou moc udělenou právnímu zástupci veřejné obchodní společnosti.

(Rozh. ze dne 12. května 1937, R. I 459/37.)

Soud první stolice vynesl proti žalované firmě rozsudek pro zmeškání. Důvody: K prvnímu roku se za žalovanou firmu dostavil Dr. J. H., koncipient Dr. J. B., advokáta v P., v zastoupení Dr. E. L., advokáta v K., a předložil písemnou plnou moc ze dne 2. listopadu 1935, kde pod zněním žalované firmy jest podepsán J. H. Podle obchodního rejstříku jsou k zastoupení dotčené firmy oprávněni dva společníci kolektivně, takže podpis jednoho z nich nestačí. Soud proto postupoval podle § 38 c. ř. s. a nařídil právnímu zástupci žalované firmy, aby předložil řádnou plnou moc do tří dnů, a usnesením ze dne 22. listopadu 1935 byla tato lhůta prodloužena do 20. února 1936. V řečené lhůtě Dr. E. L. resp. jeho substituti řádnou plnou moc nepředložili, nýbrž Dr. E. L. předložil zatímní opatření, povolené okresním soudem civilním v P. ze dne 21. listopadu 1935, jímž bylo povoleno Josua H., aby mohl ve sporu, o nějž jde, zastupovati žalovanou firmu. Uvedené zatímní opatření podle názoru soudu nestačí. Nestačí proto, že je vydáno proti E. Sch-ovi, takže pouze ten je stranou v řízení o zatímním opatření, pouze jemu přísluší opravné prostředky a pouze on se může proti zatímnímu opatření brániti. E. Sch. však není již společníkem žalované firmy. Soud totiž má za zjištěno, že E. Sch. vystoupil ze žalované firmy dne 14. února 1934 a že od té doby přestal býti ve společnosti jakýmkoli způsobem činný jako společník a jako společníci byli činní pouze Josua H. a Dr. A. L. Z obchodního rejstříku a rejstříkových spisů je patrné, že jest dosud zapsán jako společník žalované firmy Josua H.